

14.10.2017 Teneriffan suomalainen srk, seurakuntakoti Puerto

19. sun. helluntaista / Rakkauden kaksoiskäsky - vihreä

Pyhäjärven rannalla Säkylässä sijaitsevalla leiripaikalla vietettiin varhaisnuorten leiriä. Leirillä olevia oli varoitettu, että kukaan ei saa mennä rantaan ilman aikuisia. Erityisesti pitkälle laiturille meneminen oli kiellettyä. Osa leiriläisistä oli uimataidottomia ja siksi oli oltava tarkkana. Jostakin syystä valvonta kuitenkin petti. Yhtäkkiä nimittäin rannalla havaittiin seisovan yltä päältä likomärkä poika. Hän vieläpä kuului niihin leirin uimataidottomiin lapsiin. Poika oli mennyt uteliaisuuttaan laiturille, sen päähän. Hän oli kurkottanut laiturin päästä nähdäkseen tarkemmin, mitä veden alla näkyi. Ote oli lipsahtanut ja pieni poika oli pudonnut hieman syvempään veteen. Rannalla sydänjuuriaan myöten säikähtäneet leirin ohjaajat kyselivät vettävalualta pojalta, että miten hän oli selvinnyt rantaan. Poika oli uimataidoton, mutta ei tyhmä. ”Kävelin pohjaa pitkin”, kuului selviytyjän vastaus. Ja siinä kohdassa se hyvin onnistuikin, jos huomasi jaloillaan veden syvyyttä kokeilla.

Sunnuntain evankeliumissa Jeesus opettaa, missä sijaitsee kristillisen elämän tukeva pohja, jota pitkin kävelemällä pelastuu hukkumiselta takaisin rantaan. Tulee uskoa Jumalaan ja rakastaa lähimmäistä. Ei tarvitse ihmisen taitaa kuin nämä kaksi asiaa, niin hän seisoo keskellä Jumalan valtakuntaa - ainakin sen läheisyydessä. Elämän kestävä ja turvallinen perusta lepää uskossa Jumalaan. Tuosta uskosta seuraa rakkaus lähimmäiseen.

Ei siis tarvitse osata kuin kaksi asiaa, niin elämässä pärjää. Ongelmana on kuitenkin se, että molemmat ovat aika ajoin niin vaikeita toteuttaa, että se ei tahdo millään eikä keneltäkään onnistua.

Uskossa ja rakkaudessa ei ole kuitenkaan ensi sijassa kyse jonkinlaisesta suorituksesta. Silloin kun ryhdytään asettelemaan käskyjä tärkeysjärjestykseen, niin taustalla on asenne, jossa elämän ydin, usko ja rakkaus, tahdotaan alistaa jonkinlaiselle suoritushierarkialle. Hyvää elämää voidaan

silloin mitata sen mukaisesti, miten hyvin on onnistunut eri käskyjä noudattamaan.

Ihmiselämän huippuyksilöitä ovat sen mukaan ne, jotka kykenevät pitämään kaikkein arvokkaimmat käskyt. Silloin ei ole niin vaarallista, jos joidenkin vähemmän tärkeiden käskyjen kohdalla vähän kompuroikin.

Käskyjen laittamisessa järjestykseen on kyse aina myös vallasta. Kaikkina aikoina kaikenlaisissa ihmisyhteisöissä on säädelty valtaa asettamalla yhteisön jäsenille moraalisia vaatimuksia. Tästä hyvänä esimerkkinä on vaikkapa se, kuinka erilaiset naista alistavat moraalisäädökset ovat taanneet eri kulttuureissa miehille valtaa. Vallan ja moraalin suhde näkyy yhteisöissä myös siinä, että jotkut asiat ovat erityisen kiellettyjä, kun taas toisten asioiden suhteen voidaan olla hyvinkin sallivia tai ei ainakaan haluta katsoa niiden kohdalla totuutta silmiin.

Jeesuksen ehkä kaikkein merkittävin radikaalisuus on siinä, että hän ei elämän ytimen kohdalla anna minkäänlaista arvoa sellaiselle toiminnalle, jossa ihmiset asetettaisiin keskinäiseen kilpailutilanteeseen. Jeesus on korkean moraalin puolella, mutta samalla hän vastustaa kaikenlaista valtaa ruokkivaa moralismia. Myöskään Jumalasuhteeseen ei Jeesuksen mukaan liity kilpailu ja suoritus, ei minkäänlainen inhimillinen ansiokulttuuri. Rakkaus ja armo eivät mahdu samaan huoneeseen moralismin ja ihmisiä erottelevan hurskauskulttuurin kanssa.

Jeesukselle elämän kestävä pohja on uskossa ja rakkaudessa. Uskossa ihminen turvaa Jumalaan. Se merkitsee lujaa luottamusta siihen, että kaikki nousee ja kaatuu Jumalan varassa. Se merkitsee myös sydämen kiinnittymistä siihen toivoon, että Jumala rakastaa eikä vihaa ihmistä. Uskossa luotetaan, että Jumalalla on hyvä tahto syntistä kohtaan. Jumalan rakastamisen on Jumalan rakkauden vastaanottamista.

Rakkaus lähimmäiseen kumpuaa siitä ilosta, että on Jumalan rakastama. Jumala rakastaa syntistä ja syntinen rakastaa toista syntistä. Poissa on kaikenlainen suorittaminen ja ansioituminen rakkauden avulla.

Rakkautta ja käskyjä ei voi asettaa rinnakkain. Käskyt antavat suunnan, mutta ne ovat liian mustavalkoisia, jos niitä ei tulkita rakkauden lävistämisen silmälasein. Käskyjen muodollinen noudattaminen ilman rakkautta ei tuo esimakua Jumalan valtakunnasta. Jumalan valtakunta on siellä, missä jokaisella on paikkansa, lupa olla olemassa. Se on siellä, missä sydämen valtaa tunne, että kelvatakseni ei tarvitse suoriutua yhtään mistään.

Usko rakastavaan Jumalaan ja uskosta kumpuava rakkaus on se pohja, jota ihminen koko elämänsä etsii. Useimmiten se löytyy parhaiten juuri silloin, kun ote kirpoaa, putoaa ja luulee jo hukkuvansa.